

Ztracená bloudím

Verona

Jsem jak stín,
jak mlha nad ránem,
tichým oceánem, co
v pramen se promění,
jsem jak dým, co vzhůru stoupá,
když vánek s ním houpá,
tam vysoko nad zemí...

R: Ztracená bloudím
dál svým snem,
jsem ticho na stráních,
jsem vítr na pláních...
Ztracená bloudím dál svým snem,
snad duši mi vrátíš
a cestu mi zkrátíš ven...

Jsem jak žár, co všechno spálí,
jsem ozvěnou v dáli, tu
co ty neslyšíš,
jsem jak den, co
s nocí se střídá,
jsem černá i bílá,
ve světě zatměných...

R: +
Ztracená bloudím dál svým snem,
snad duši mi vrátíš
a cestu mi zkrátíš ven....